

Provläs de första kapitlen ur Röda boken

Cassandra lever ett lugnt liv men vill ha förändring. En ensam ryttare i solnedgången får henne att ta sig an ett uppdrag hon borde ha undvikit. Eller råkade hon just rädda världen hon bor i?

Garam har fått nog av äventyr och ond bråd död, men har ändå tagit på sig ett uppdrag han helst hade velat slippa. Han möter Cassandra, kvinnan han har försökt undvika i över trettio år.

I varje samhälle finns en kamp mellan krafter som vill bevara och krafter som utmanar gamla traditioner. Striden mellan dessa revolutionerande och konserverande krafter finns inneboende i oss alla. Vi söker ständigt balans mellan tryggheten i det invanda och utmaningen i förändring och förhoppningen om någonting bättre. Trots detta grundas vårt samhälle på en politisk modell som cementerar kampen istället för att balansera krafterna.

En möjlig framtid speglas i det självständiga riket Hjärtlandet. Några människor i vår samtid väljer ett annat sätt att lösa sina gemensamma problem. Flera sekler senare har kulturen utvecklats till något helt annat än vi är vana vid. Sanning, tillit och eget ansvar är egenskaper som anses viktigare än frihet, jämlikhet och broderskap. Själva grundtanken om hur ett samhälle bör organiseras har ställts på huvudet.

”Den trettonde vägvisaren: Röda boken” av Stella Erika Lindblom är en roman som ges ut under 2021 av Bonnarlunda. ISBN: 978-91-639-4320-1. Copyright © 2021 Stella Erika Lindblom och Bonnarlunda böcker. Alla rättigheter reserverade.

Denna skrift är ett särtryck för marknadsföring och får spridas fritt så länge det är intakt, utan tillägg eller ändringar. Mer information finns på hemsidan bonnarlunda.se där det också går att köpa boken.

NUTID: PROLOG

ATT SKAPA EN FRAMTID

"Det är som tiden har tagit alla mustiga och klara färger och blandat ihop dem till grått" säger Indira och sätter tillbaka vattenkokaren på sin plats.

"Det är modernt" säger hennes ena gäst från grannhuset i öster och doppar sin tepåse i en mugg.

"Det är fult" säger hennes andra gäst, från grannhuset mot norr.

"Det är en direkt följd av de inneboende egenskaperna i alla civilisationer" konstaterar lägenhetsinnehavaren. "De föds, de lever, de dör. Som vi alla."

"Du låter deprimerad. Inte likt dig" säger Dragans mamma, kvinnan från huset i norr. Ingen minns hennes namn. Ingen kan uttala det så hon blir nöjd. Inte ens Dragan.

Molly från huset i öster nickar medhåll.

Indira ler. "Inte deprimerad. Realist. Är det inte ett märkligt öde för en civilisation som startade med renässans, stora tänkare och filosofer, målare och poeter" muttrar Indira och stirrar på utsikten från sitt köksfönster. Ett envetet vårregn strilar mot rutan där ångan från fönsterbrädans vattenkokare lämnar en immig fläck. De tungt grå skyarna utanför fönstret häver ner ettriga droppar som smattrar mot fönstren när vindbyarna ligger på. Fasaden på huset mittemot är grå. Från dess platta tak sticker några antenner upp som döda torra träd. Industribyggnaderna på andra sidan den grå motorvägen har en sjuklig grågrön ton. Det stora hotellet åt andra hållet i vyn är en grå koloss bredvid en grå parkeringsplats. Hotellets enorma skylt lyser röd. Byggnadens glaspartier återspeglar den grå omgivningen.

Molly lägger hakan i handen och studerar Indira, blåser lite på sitt te. "Håller vår civilisation på att dö, menar du?"

"Ja, är inte det uppenbart? Kris efter kris, arbetslöshet trots allt som finns att göra, fattigdom mitt i överflödet, maktfullkomliga ledare som inte lyssnar på folk. Komplexiteten växer allt snabbare. Allt blir sårbart och måste kontrolleras och övervakas. När det blir mer administration än produktivt arbete kan det bara gå på ett sätt."

"När du säger det så..." muttrar Dragans mamma. De tystnar en stund. Vana vid varandras sällskap. Dämpade av vädret och nyheternas rapporter om nästa vansinnesdåd med många döda i en stad inte långt bort.

"Det är val nästa år. Det kanske blir ändring" föreslår Molly.

"Nej, det blir det inte" säger Indira bestämt. "Redan Platon sa att demokratier förfaller till diktaturer."

"Finns det ingen väg ut? Utom att vänta på att diktaturen också faller?" undrar Molly.

"Välj en ny och hittills oprövad väg" föreslår Indra.

"Äsch" fnyser Dragans mamma. "Historien upprepar sig alltid."

"Historien upprepar sig aldrig" säger Indira leende. "Människor som följer samma inlärda beteenden upprepar samma misstag och upprepar därigenom historien."

Dragans mamma himlar med ögonen.

Ett par veckor senare sitter kvinnorna i samma kök igen. Vädret är lika grått, men det finns en förhoppning i luften. Det ligger papper på borden och ytterdörren står öppen. Folk rör sig, samtalar, kommer och går.

En äldre man kommer in och sätter sig tungt vid bordet. Han är pensionerad polis och bor i området. "Vad är det ni har kokat ihop" undrar han. De börjar prata om våld, hopplöshet, droger, uteliggare, pengabrist och politik som inte kommer att ändra på någonting.

Till slut tar Molly ett av papperen och lägger framför honom. "Vi ska leka en lek. Alla tolv husen i området. Det är väldigt enkelt. Är du med?"

Mannen tittar på papperet.

REGNBÅGSLEKEN

Röd : vaka och hålla ordning

Brandgul : odla mat och blommor

Gul : teknik och reparationer

Grön : samarbete inom varje hus

Blå : kultur och fester

Indigo : information

Lila : samordning och spelledning

"Konstiga färger" muttrar mannen.

"Det blev sju delar så vi valde regnbågen" säger Molly.

"Chakranas färger" inflikar Indira.

Mannen tittar frågande på henne.

"De gamla indiernas syn på kroppens sju största kraftpunkter" försöker hon förklara.

Hans ansiktsuttryck är oföränderligt, ögonen fästa på henne.

"Ok, regnbågen" suckar Indira.

Mannen börjar läsa högt. "Vaka och hålla ordning?" Han tittar upp på dem. Irriterad. "Det där ska ni inte syssla med, det är polisens sak."

"Vi pratar om mindre saker. Ungarna är ändå ute och ränner nästan dygnet runt. Vi gör deras lek till uppdrag och en del av gemenskapen. Blir det för våldsamt ska de kalla på hjälp, vilket inkluderar att ringa polisen."

"Om de nu orkar komma" muttrar Dragans mamma.

"Vill du inte vara med och hjälpa till i röda gruppen?" undrar Molly. "Vi behöver all kompetens vi kan finna. Om inget annat kan du väl lära upp de andra lite?"

Mannen läser vidare. "Alla som vill vara med hamnar i den gröna gruppen för huset de bor i. Varje hus sköter sina egna angelägenheter. Gemensamma saker hör till de andra färgerna, och man kan välja den eller de andra grupper man också vill tillhöra. Om grupperna blir för stora kan färgskalan återanvändas inom varje grupp för att skilja på olika aktiviteter. Husen väljer varsin representant som ska fungera som medlare och ingå i ett råd för att diskutera gemensamma frågor för hela bostadsområdet. Lycka till med den" skrockar han sarkastiskt.

"Precis" säger Dragans mamma. "De som skulle vara bra är smarta nog att tacka nej, medan de som är korkade nog att tacka ja gör det för att de är smickrade och aldrig blir tillfrågade annars."

Mannen fnyser ett halvkvävt skratt. "Det låter som vilken politiker som helst" säger han surt.

"Fortsätt läs" säger Molly, lägger en dämpande hand på Dragans mammas arm.

"Representanterna utser minst tre samordnare till den lila gruppen som samordnar alla grupper och för vår talan utåt. Samordnarna samarbetar direkt med de röda i akuta fall." Mannen tittar upp på dem, misstänksam. "Det låter som anarki" säger han.

"Anarkism" rättar Indira.

"Men det är det inte" påpekar Molly. "Det är en lek."

"Vi vill inte ha några fler ismer" tillägger Dragans mamma.

Mannen avslutar texten. "Vi ska leka, lära och leva tillsammans. Medverkande markerar på sin dörr vilka grupper de tillhör." Han tittar upp på dem, roat. "En lek?" Han hummar för sig själv. "Jag kan ju inte skylla på att jag har något bättre för mig" säger han och reser sig sakta. "Och om jag ska vara med så kan jag lika gärna jaga på några av de andra gubbarna också" avslutar han och går.

Tre husrepresentanter sitter i ett kök i en sliten lägenhet medan ett envetet höstregn strilar mot rutan. Utsikten ser ut som den alltid har gjort, men fasaden mittemot är delvis blå och det finns flera små växthus på taket.

Indira reser sig och håller varmvatten i tre muggar med tepåsar. "Det är märkligt hur lätt det ändå gick att få med oss så många."

"Hörde ni Ninas pojke igår" frågar Molly. "Han kan inte säga 'husrepresentant'. Han sa 'hustant'. Jag tyckte det lät gulligt."

"Vi är ju mest kärringar i Gröna rådet ändå, så varför inte" muttrar Dragans mamma. "Ett gäng haggor, det är vad Dragan säger."

"Vi lyckades ju tydligen, så han kan kalla oss vad han vill" myser Indira.

Några hundra år senare...

13 AUGUSTI : INCIDENTEN VID RINGMUREN

1 HÖGMOD

Attacken kom strax före solnedgången. Fyra inbrytare klättrade över muren vid ett ställe där den rasat. Allt var noga planerat, men trots att anfallet var väntat ryckte Garam till.

På givna signal hade han och en erfaren kollega ridit till platsen med en ung aspirant så våldsbenägen och oberäknelig att ingen längre ville ha med honom att göra. Inte ens de Röda väktarna, Hjärtlandets försvarare. Nordvästertullens Röda akademi hade dock haft en avvikande åsikt i frågan. Det hade därmed fallit på Garam att låta denna individ en gång för alla visa hur oduglig han var.

Unglingens roll var rännare vilket innebar att han skulle hålla sig på säkert avstånd och observera för att kunna rapportera vad som hänt. En rännares viktigaste uppgift var att överleva även om ingen annan gjorde det, men den här hade redan visat prov på osedvanligt dåligt omdöme och ohörsamhet. Det var inte troligt att han skulle kunna hålla sig i skinnet och sköta sin uppgift om något hände.

Inkräktarna var kriminella element från grannstaden. De hade motiverats genom diverse falska utfästelser och generösa förskottsbetalningar för att ta sig över muren in i Hjärtlandet. *De borde ha varit fler*, tänkte Garam irriterat och började dra sig undan hotet.

Under reträtten studerade Garam unglingen som föga förvånande struntade i att göra som han blivit tillsagd. Istället för att hålla sig borta från striden hoppade han av sin häst och rusade emot anfallarna, drog sin kniv med en självsäkerhet som om de två äldre väktarna följde honom tätt bakom ryggen.

De fyra banditerna anföll samtidigt. Så snart unglingen fallit lyfte två av dem blicken och började förfölja de två ryttarna istället, men ingen av dem kom särskilt långt innan de föll för varsin kastkniv. De återstående anfallarnas sparkar och slag avtog. Rännaren låg där han fallit. Garam spanade ömsom mot muren ömsom mot de två kvarvarande våldsverkarna som nu i sin tur omväxlande tittade på de Röda krigarna och sina fallna medbrottslingar. Men inget mer verkade hända.

Garam tittade mot sin kollega som nickade kort åt honom. De två återstående inkräktarna var ingen match för den gamle, tänkte Garam, som nickade ett kort svar innan han vände sin häst.

2 ETT BARNS ÖNSKAN

Lorindra såg dagens sista solstrålar reflekteras över fälten och taken på gården framför sig. Hon väntade på Erions sista kast.

"Här. Ta den" sa han, uttråkad. Den hopsnurrade gräsbollen flög in i hennes synfält. Hon skickade vant iväg en pil. Den träffade perfekt.

"Hah...!" kommenterade Erion.

"Jag börjar bli bra" sa Lori självsäkert.

"Det är inte det" muttrade han. "En väktare är på väg mot tullen i full fart."

Lori vände sig hastigt om, höll handen som en skärm mot den lågt stående solen. Bortanför fälten syntes rikets yttersta försvarslinje, den grå och omslutande ringmuren. Lori letade efter rörelser och såg en Röd väktare på väg mot Nordvästertull. Trots avståndet och motljuset kunde hon se hur ryttaren drev på sin häst. Hon noterade också att solskivan nått horisonten och att det var hög tid för dagens tacksägelse.

Erion betraktade sin hussyster och den dalande solen. När hon ignorerat honom länge nog gick han fram och ställde sig mitt emot henne så att de kunde hjälpa varandra inför den korta ceremonin. Lori slet ögonen från muren.

Tyst och vant rensade barnen varandras kraftfält och vände sig sedan mot solen, en glödande halvglob som sorgset tog en sista titt på Hjärtlandet. Men istället för att koncentrera sig på strålarna från himlakroppen började Lori återigen stirra mot området innanför muren medan hon reciterade den gamla dagliga texten.

Jag är sade hon tyst för sig själv och fortsatte att spana. Jag är liv. Den vanliga känslan av ödmjukhet och vördnad inför något hon inte kunde fatta infann sig. Jag är en händelse i tid och rum. Den lätta sorgen över att inte alltid ha varit här — inte alltid komma att vara här — flög genom henne. Jag är medvetande, kärlek och förnuft. Sorgen vändes i ett leende. Jag tackar moder Jord för hennes gåvor som ger näring och skydd. För sitt inre öga såg Lori gården, fälten och sina huslingar. Jag tackar fader Himmel för luften jag andas. En djup inandning. Jag tackar Solen för att den ger liv. Hon kisade mot solen och såg hur strålarna tycktes rotera runt den i många färger. Mitt syfte är medvetande, kärlek och förnuft. Min uppgift är att vara klokare än de som kom före mig. Min uppgift är att stötta dem som kommer efter mig, att bli klokare än jag någonsin kunde. Hon hade aldrig riktigt förstått innebörden i de sista orden, men mormor Cass sa att hon skulle göra det när hon blev äldre. I moderns, faderns och solens namn fyller jag mitt medvetande med tacksambet.

Trots att solens aura fortfarande brände i hennes ögon anade Lori hur fler väktare mötte den ensamme Röde alldeles utanför Nordvästra tullen. Hon såg på deras rörelser medan starka känslor hotade att spränga hennes bröstskorg. Hon kände bävan inför vad som måste ha skett. Upprymdhet inför utsikten att något skulle liva upp den sega sensommarstiltjen. Stolthet för sitt folk som hade förmåga och styrka nog att skapa så kraftfulla och kompetenta individer som väktarna. Efter ett ögonblick lade hon till hopp. Hoppet att hon en dag skulle kunna bli en av dem. Hon var bara tolv år gammal och fortfarande barn, och hon visste att de Röda bara rekryterade fullvärdiga vuxna.

Snart gav sig ryttarna av igen, tillbaka söderöver längs muren, tillbaka till vad som än hade hänt. Medan hon stod och väntade på att något mer skulle hända kom den Röde de först sett återigen tillbaka i full fart mot tullen, men den här gången svängde ryttaren av i en båge som tog honom till den spikraka rännarvägen sydostvärt in mot staden istället. Lori flämtade till. De gjorde bara så om någonting riktigt allvarligt hade hänt. Rännaren var förstahandsvittne till händelsen och måste in till tornet och berätta för Röd central och Gröna och Lila råden.

"Vi går hem nu" sade Erion dämpat. Han hade också sett.

"Nej, jag vill se vad som händer" svarade Lori förväntansfullt.

"Åhh..." klagade han med ansiktet hopdraget i en orolig min. Trots att Indragården låg alldeles intill var han rädd. Han var två år äldre än Lorindra, spensligt byggd och lättskrämd. Han kunde lika gärna ha varit två år yngre än henne. Hon tyckte oftast om hans allvarliga uppmärksamhet och ansträngningar att ta hand om henne, men vid sådana här tillfällen var hans omsorger som en våt filt över hennes nyfikenhet.

"Du är så skraj" klagade hon. "Varför arbetar du inte med det?"

"Har inte tid" väste han. "Arbetar med annat. Jag behöver inte vara modig dit jag ska."

"Jag är inte modig. Jag är nyfiken" svarade hon glatt. Det ändlösa gruffandet fortsatte. Erion den skygge mot Lori den galna. Hon älskade sin husbroder, men ibland gjorde han henne precis lika tokig som han påstod att hon var till att börja med.

"Varför viskar du förresten?" undrade hon. "Det är ingen som hör dig ändå."

"Kan vi inte gå hem nu?" gnällde han lite högre.

Lori stod tyst kvar och spejade envetet mot stället där hon sett följet försvinna. Hon kunde höra honom pusta, sucka och skrapa med fötterna i marken. "Gå hem, du" väste hon, utan att ta ögonen från springan mellan träden där hon senast sett någon.

Plötsligt såg hon en rörelse. En häst. En hukande ryttare. En av de ursprungliga väktarna antagligen. Skadad, men inte så svårt att han inte kunnat sitta upp igen och ta sig tillbaka till tryggheten i lägret.

En annan rörelse. Nätt och jämnt såg hon en häst som släpade en drög med en skadad väktare ompysslad av en helare medan en annan ledde djuret. Illa. Att få en väktare på rygg är en ynnest brukade mormor Cass säga, men Lori var inte säker på att det omfattade den här situationen. Hon satte sig på marken, blundade och slöt sig inom sitt hjärta för att Söka den skadade.

”Se om du kan känna ryttaren” mumlade hon för att få Erion att tänka på någonting annat än att fånga hennes uppmärksamhet. Hon vidgade sitt varande och Sträckte sig mot den Röde där borta på båren.

Väktaren hade ont. Våldigt ont. Buken. Klingande knivar skärande i kött. Hon kunde känna honom släppa taget med den stillsamma tillfredsställelsen hos en själ som beslutat att lämna denna värld. *Nej, det ska du inte*, skrek hon genom sin inre rymd.

Precis som hon brukade göra med djuren när de skadat sig stillade hon sig för att läka varandet hos den fallne. Hon bredde ut sitt väsen, rabblade ramsor för att fokusera sitt sinne på den skadade. Hon blandade sig med honom, blev honom, kände hans smärta, kände hans vånda. Upprepade under en lång stund orden som helade henne själv och därför också honom som var ett med henne.

”Titta!” Erion drog henne ur transen. ”De har kommit in nu. Kan vi gå hem *nu* då?”

Hon struntade i pojken, återtog sin kontakt med den skadade väktaren och väntade. Och där kom det, ett svagt flimmer av beslutsamhet. Hon tittade upp. Solen hade gått ned medan det kvardröjande ljuset lyste upp den annalkande natthimlen i skimrande rosa och gula toner.

”Ja, vi kan gå hem nu.” Hon visste att hon inte kunde göra mer. Hon hade lyckats vända väktarens accepterande av döden till en gnista av livsvilja. Var det bara hon, eller hade andra hjälpt till också? *Vände jag vägen?*

3 ÄNDRADE PLANER

Cassandra stod vid ett av fönstren i sin skrivarstuga och spanade mot solnedgången. Med halvt slutna ögonlock fyllde hon sitt väsen med tacksamhet och förberedde den dagliga ritualen. Tingen därute förvreds och ändrade skepnad av de många små rutorna i olika gul-bruna och roströda toner. Att stirra genom glaset, rätt in i de bländande, dalande strålarna gjorde landskapet utanför suddigt.

Ute på ett av fälten såg hon sitt husbarn Lori sträcka på ryggen och spana, uppenbarligen intresserad av något nere vid Nordvästertull någon kilometer bort.

Under fredliga förhållanden var det en fördel att bo på en gård vid Brandgul sektors yttersta rand, så nära en av murens portar med dess Röda beskyddare, marknad och förströelser. I mer osäkra tider kunde det vara riskfyllt. Indras folk höll alltid ett öga på ringmuren, den tunna skärm som höll utsidingarna där de hörde hemma — på utsidan. Cass kunde se att också Erion tittade mot någonting medan han emellanåt vred på huvudet för att blicka mot Lori istället. Nyfiket tittade hon på barnen, ögonen alltmer spända av att försöka se något genom det färgade glaset.

Till slut såg Cass orsaken till skådespelet. Vad Lori än sett hade hon själv missat. Rännaren som var på väg mot sydost längs den långa raka rännarvägen in till staden var nu synlig även för Cassindras trötta ögon. Hon hade planerat en lugn afton för att läsa in sig på den senaste statistiken inför det kommande Gröna höstmötet där Husens närmare åttahundra haggor samlades för att dryfta sina gemensamma ärenden. Men den Röde ryttaren gjorde henne nyfik. Efter åtskilliga år som ledare för sitt Hus tog hon inte längre lika allvarligt på sina sysslor. Distractionen kändes välkommen.

Förutom sitt uppdrag som Indras haggva var hon också Lila-lila, en av de tolv vägvisarna i Hjärtlandet. Den Lila vägen vakade över rikets långsiktiga utveckling för de kommande sju generationerna, men de fick löpande information angående akuta göromål från de Röda som dagligen vakade över hela riket. Vanligtvis höll alltid en av de tolv vägvisarna vakt i tornet eller dess närhet. Sha-an var den som hade uppdraget ikväll, men hon hade bett om avlastning från småbekymmer. Det här var nog inget smått som sådant, men det skulle definitivt vara ett bekymmer om Sha-an hade annat att göra. När den blinkande punkten lyste upp skärmen i sin vrå, slog Cass ifrån larmet och erbjöd sig att ta hand om ärendet.

Teoretiskt sett kunde hon till och med bli kvar här ute, men hon tyckte om farten, fläkten och den känsla av iver som följde på ett antaget uppdrag. Hon började genast förbereda sig för resan in till tornet. Hon ville hinna iväg innan barnen skulle se henne ge sig av i all hast och kunna ana att det hade något med rännaren att göra. Hon förkortade sitt Tack till dess snabbaste form, en lugn bugning, och skyndade sedan ut ur sina rum för att varsko de andra att hon inte skulle äta med dem ikväll.

Meli och Vallion var nere i vestibulen. De stod innanför ytterdörren och väntade på barnen när Cass kom hastande. Hon stannade på det översta trappsteget, tittade ned på dem. "Jag försvinner ett tag."

Båda tittade undrande upp på henne men nickade accepterande. Båda var vana vid hennes oregelbundna tider som ofta ändrades på grund av de ledande uppdragen hon hade. "Vi kommer att låsa alla dörrar så fort alla är inne" sa Meli, Cass dotter och Loris mamma. "Vi har inkräktare på insidan."

Vallion, en äldre man som bundit sig till Indras Hus några år tidigare, nickade allvarligt, instämmande. Meli och han var Brandgula och djupt involverade i odling och djurskötsel och de hade sina egna kanaler, lika otillgängliga för Cass som hennes Lila kanaler var för dem.

Cass vände tillbaka mot sina rum. Hastade för att byta till en mer officiell version av sig själv, för tjänstgöring i Lila. En version som kunde ha ett officiellt möte med rännaren som redan var på väg in mot staden på hästryggen. Hon tog en hastig titt på sitt hår i en spegel, ryckte på axlarna och bestämde sig för att det inte behövde någon större uppmärksamhet. Hon skulle inte ut och synas ändå. Hennes resa till tornet skulle vara dold för omvärlden. Hon målade dock omsorgsfullt pannan med tecknen för sin livsväg. De skulle signalera vem hon var samt att hon var i aktiv tjänst till vem hon än kunde råka möta på vägen.

Istället för att ta sig till stallet gick hon till sitt bakersta rum, en klädkammare, där en dold panel bakom lastade klädhängare ledde ned till det gamla spårvägssystemets tunnlar. De fanns redan innan Hjärtlandet bildades många generationer tidigare och spårvägarna hade byggts om och ut under tidens gång för att bli en del av det lilla rikets dolda kommunikationsstruktur. Få hjärtlänningar kände till spåren. Bara de som hade uppdrag som krävde det kunde använda dem. Det fanns bara en person till i hela Huset Indra som hade tillgång till dem. Theolindra, Cassindras ställföreträdande hagg.

Cass tittade in i sin garderob och sedan ned på sina kläder ämnade för hemmabruk. Byxor skulle passa uppdraget, men hon trivdes bäst i kjolar som böljade runt benen. Hon valde en ljust lila klänning med virvlande mönster i färger som speglade hennes livsväg. Över axlarna drog hon en mantel med alla indikationer på det ämbete hon snart skulle utöva.

Bakväggen i garderoben gled åt sidan vid ett tryck av hennes ring. En ring med infattade gröna, indigo och lila stenar, alla kodade för att låta henne passera dörrar gömda och stängda för de flesta i Hjärtlandet.

Cassandra lämnade sina rum och trippade försiktigt nedför en smal spiraltrappa medan hon höll kjoltyg och mantel i ett fast grepp. Vant tog hon sig fram till en liten transportvagn som skulle ta henne längs en lokal matartunnel till en kopplingspunkt på den nordvästra armen av spåren. En större vagn var redan på väg, aktiverad genom att hon använt ringen för att öppna garderobens bakdörr.

Hon lät sig förflyttas med jämnmod. Om detta var lugnet före stormen ville hon vila i okunskapens stillhet lite längre. Hon tänjde ut sin förväntan för att känna den bubbla i kroppen innan sanningen skulle täppa till alla andra möjligheter.

Medan Cass begav sig till Hjärtlandets centrum vände barnen hemåt. Kvällsljuset gav ett dunkelt gulnat lugn åt gården, men det skulle snart falna till djupblått och dölja dem som troligen lyckats ta sig in i riket. Det annalkande mörkret började redan brytas av prickar från ljus och eldar längs murens insida. En natt som denna skulle somliga väktare jaga inbrytningar på insidan medan andra skulle vaka in i utsidans mörker efter tecken på fler attacker. Lori och Erion skyndade sig den sista biten och störtade in genom dörren.

"Där är ni äntligen. Ni är de sista in, förstår ni" sa Meli. "Vi låser dörrar och grindar i natt och ska hålla utkik. Det har varit ett intrång vid muren."

"Jag vet!" svarade båda barnen. Lori entusiastiskt, Erion klagande.

Lori började avge en detaljerad rapport, full med egna gissningar för att fylla ut luckorna i historien. Hennes romantiska syn på situationen förvandlade händelsen till en hel myt av förhastade antaganden och uppfunna utvecklingar på vägen in till det väntande middagsbordet.

"Jag sa till henne att vi skulle gå hem tidigare" intygade Erion allvarligt för Valli.

"Självklart gjorde du det, vännen" var hans faderligt lugnande svar.

Matstunden denna afton fylldes av anspänning och blev inte alls den trevliga tillställning det brukade vara, särskilt vid den här tiden på året när det fanns ett överflöd av gårdens egna färskvaror i skafferier och på borden. Även Loris inledande entusiasm förbyttes snart i oro trots att huslingarna visste att Röda väktare skulle vaka över dem. Särskilt Erion var kinkig och undrade om fruktansvärda utsidingar smög omkring i skogen runt dem nu. Hans otrygghet smittade av sig på dem alla, vilket fick Meli att komma ihåg att hennes nära vän Patrick måste tjänstgöra vid Nordvästra för tillfället.

Lori tittade runt på alla de andra i familjegruppen. Mormor Cass och mormor Nanindra saknades. Hennes äldre syster Natalindra var också borta som vanligt, liksom husbrodern Darion. Övriga närvarande, inklusive Anindra och hennes två gäster från Uthamna, åt i tystnad. Borta var det vanliga pratet och skrattet. Hon kunde känna deras förminskade livskraft och undrade vad mormor Cass skulle ha gjort om hon varit här.

"Vad är vi rädda för, egentligen?" frågade hon ingen särskild.

Meli tittade upp på henne och log. "Ja, vadå?" undrade hon.

Fler ansikten lyftes.

"Bra Lori. Tack för påminnelsen" berömde Vallion.

Tystnaden föll igen medan huslingarna bearbetade sin oro. Efter några minuter hade de färgen tillbaka i sina ansikten och den vanliga ljudnivån hade återtagits som om inget hänt.

En hård knackning på ytterdörren fick alla att stelna till igen. Ytterligare en knackning ackompanjerades av en kraftig men dämpad röst.

"Det är Patrick. Släpp in mig!"

4 INTRESSANT ÖVERRASKNING

Att resa på spåren in till tornet i Lila sektor och Hjärtlandets absoluta centrum gick betydligt snabbare än något annat transportsätt som Cass kände till. Rännaren, som med full fart var på väg på hästryggen redan innan hon gått för att klä om, skulle vara framme ungefär samtidigt.

Mötet hon snart skulle ha i tornet var egentligen redundant. Men redundans var hjärtlänningarnas sätt att säkra sin lilla stadsstats motståndskraft mot yttre hot. Rännaren var i praktiken överflödig. Informationsöverföring medelst sadelväska var en charad för att hålla utomstående i okunskap. Och en strategi och ständig övning inför den dag då de artificiella systemen skulle vara ur funktion. Autenticitet vinner alltid i längden, tänkte Cassindra. Den mörka sidan av hemlighetsmakeriet och rännarnas skenmanövrer var att tillfälliga besökare från Hjärtlandets grannstäder skulle förmås att tro att det lilla autonoma riket inte utgjorde något hot mot sin omgivning. Ett utmärkande drag hos Hjärtlandets invånare var att de ständigt förfinade sina verktyg och såg innovation som en konstform, inte en kassako som utsidingarna. Av ren självbevarelsedrift var det långt ifrån alla tekniska lösningar och uppfinningar som spreds utanför ringmurens gräns. Och även om enstaka individer avslöjade hemligheter så kunde de avfärdas som skrönor eller lögnare av dem som inte såg mycket annat än bönder och jägare innanför muren.

Cassindras funderingar avbröts av ankomsten till slutstationen. Medan hon gick den korta vägen till tornets hiss försökte hon räkna ut om hon var i tid. Rännaren skulle först till Röd central i tornets topp för att bekräfta sin ankomst, men nästa anhalt befann sig bara några våningar längre ner, hos Lila rådet. Eller snarare hos jourhavande vägvisare, vilken skulle vara hon själv i det här fallet. Medan hon väntade bakom skrivbordet i det officiella mottagningsrummet undrade hon vad som skulle träda in över tröskeln inom kort. Hon hoppades på något intressant medan hon lät tankarna vandra vidare i tystnaden.

De Röda höll ständig vakt och samarbetade med röda ur djupare lager inom de sex andra färgerna. På motsvarande sätt flöt informationen inom och mellan alla de sju färgernas sju lager, inte fritt, men i sicksack genom det holografiska samhällssystemet. På så sätt var Lila — färgen för visdom, koordination, ledarskap och långsiktiga planer — rent tekniskt sett redan försedd med fakta. Uppgifterna fanns till och med redan i de centrala arkiven som ombesörjdes av de Blå-röda, de som skyddade och beskyddade de historiska dokumenten, meddelandena från svunna tider till framtiden.

Hon väcktes ur sina funderingar av dörrknackningen. Den var kraftig och kort. Alltför rapp och bestämd för att komma från en nyantagen. För sent vidgade hon sitt känsselfält för besökaren väntade inte på inbjudan utan hade redan börjat trycka ned handtaget.

Den som steg in i hennes revir var i hennes egen ålder. En degraderad eller tillfrisknande krigare kanske. Hon kände vagt igen mannen, men varken hans kläder eller markeringar gav på det här avståndet fler ledtrådar än att han var Röd. Det mörka, halvlånga håret var uppsatt i en hästsvans. Uppdragsmålning vid ögonen, Röd kod

tatuerad vid tinningen. Ett ansat skägg ramade in haka, kinder och läppar. Läppar som gjorde henne märkligt medveten om sina egna.

En anseelig bunt befjädrade snoddar som hängde från håret ned på hans ena axel fångade hennes uppmärksamhet. Kläder i gröna och bruna toner, lämpade för uteliv och strider, satt bekvämt på hans kraftfulla kropp. Rörelserna var samlade och väl avvägda, men hans stirrande ögon verkade onaturligt stora. Kanske av ögonkolet som förstärkte intrycket, eller från ritten som måste varit ansträngande för någon i hans ålder. Oavsett vilket tillhörde han kategorin 'Intressant'.

Det var något välbekant över honom, men den här mannen var muskulös och hade en naturlig pondus, medan hennes minne ville sätta hans huvud på en senig och hopsjunkna kroppshydda. Vartefter han kom närmare kunde hon läsa de små markeringarna ovanför ögonbrynen. Åh... en Indigo-brandgul, Indigo-indigo, Röd-indigo. En glimt av igenkänning infann sig innan han förekom henne.

"Cassindra? Oväntat. Var är Sha-an?"

Den rösten, de ögonen. Ja, nu kände hon igen honom! *G... Gab... Garam!* "Garamiel? Lever du?"

Hans blick flackade runt i rummet, sökande efter hot. "Ja?"

Hon samlade sig och andades ut. *Garamiel från Färjeläget? Vad i hela friden...?* Sistgång hon sett honom var på festen efter sin första befruktningssceremoni där de skapat Melindra. Hon hade älskat honom djupt, men han bara försvann efter den. Så länge sedan nu. Han hade varit en lovande Indigo-brandgul precis som hon själv, och han hade varit en av de tolv beskyddarna vid ceremonin. Hon hade nästan valt Garam före Drakens Bastian, den unge Brandgule man hon slutligen hade valt för fadersrollen. Hon räknade efter. För över trettio år sedan.

Garams ögon var fortfarande enorma som om det som hänt vid muren hade skrämmt vettet ur honom. Han stirrade på väggarna, sedan tittade han sökande på henne. Hans ögon fick henne att komma ihåg och en varm våg gick igenom henne när minnena översvämmade hennes sinnen.

"Vad gör du här?" frågade hon och avbröt förtrollningen.

"Liten skärmytsling vid Nordvästra" svarade han strävt.

"Åh, verkligen?" Hon nickade åt honom och indikerade besöksstolen på andra sidan skrivbordet. Han satte sig vigt och förblev sittande på ett sätt som om han snabbt måste komma på fötter igen.

Det kändes överkligt att prata med honom så här, tänkte hon. Att han varit så nära utan att hon vetat om det. Mindes han att Indragården låg vid rännarvägen inom synhåll från Nordvästra tullen? Under sommaren var de flesta stadsborna ute på gårdarna som låg som pärlband utmed de åtta rännarvägarna. Även hon. Var det därför han var överraskad? Uppenbarligen visste han att Drakens Sha-an egentligen skulle vara här, inte hon. Så, kände han till tunnelpåren också? De flesta rännare gjorde inte det. Hon lyfte ena handen mot örat och gjorde en liten rörelse. Att hålla masken var inte svårt efter år av träning. Han besvarade hennes tecken, så hon slappnade av en smula och bytte från sitt försiktiga förhållningssätt.

"Berätta mer" bad hon. Han hade inte tagit blicken från henne. Hon väntade i tystnaden som sträckte ut sig tills han var tvungen att bryta den.

"Vad gör du här?" frågade han, nästan anklagande.

"Jag var ute på gården. Såg rännaren och tog anropet" svarade hon kort medan hon studerade hans reaktion. Ögonen hade börjat normaliseras men förmedlade inga tecken på att han var glad att se henne. Vid närmare eftertanke gjorde nog inte hennes det heller insåg hon. Gudars, han såg bättre ut än hon kunde minnas. Mycket bättre. Men de där fjädrarna? De var gräslika. Ibland kunde man se Röda med dem, men hon hade aldrig sett mer än enstaka snoddar hos någon annan.

"Du skulle stannat där" sade han buttert. "Sha-an har Lila jour idag."

Han verkade inte bekväm i hennes sällskap noterade Cass. Han hade räknat med att träffa Drakens Sha-an, en Röd-röd-gul lärare i handgemäng och Cassindras vägsyster i Lila rådet. *Men nu har jag saboterat hans kväll.*

"Sha-an är upptagen på annat håll. Jag tog ärendet" sa hon syrligt. "Jag får duga. Rännare" tillade hon avfärdande.

Han stirrade sorgset tillbaka. Jagad.

Oavsett vad som hänt så vilade de akuta åtgärderna på Röd, inte Lila som bara skulle informeras om läget. Hans uppgift här var att rapportera, så varför var han så tystlåten? Han hade inte varit snacksalig i sin ungdom heller, mindes Cass. Den rollen hade hon tagit. Rött kodspråk hade uppenbarligen inte förbättrat hans vokabulär. *Titta inte på mig så där. Snälla.* Hon började känna sig uttittad. *Det var du som lämnade mig, eller har du glömt?*

"Inget av vikt hände" började han trevande. "Förutom en svårt skadad och en annan med smärre sår." Han strök sin hästsvans på ett utstuderat sätt. Omedelbart förstod hon att det var hans tur att testa henne för att veta hur långt

han själv kunde gå. Medan avund av att vara utanför stack till i henne gjorde hon inget tecken av att ha sett något ovanligt, det enda rätta under omständigheterna. *Ingenting är vanligt med det här*, tänkte hon. *Han ska inte vara här alls.*

Hon tog sig tid att studera detaljer i hans markeringar mer ingående. Hans ögon följde hennes reaktioner och fick henne att känna sig försvarslös, vilket var absurt i närvaron av en som svurit att skydda och försvara sitt land och sitt folk. Särskilt någon så erfaren som han måste vara. Hon studerade de röda, indigo och gröna symbolerna i allt mörkare nyanser som signalerade hur långt han trängt ned i lagren hos Indigo och Röd. Flera gröna och lila band i olika nyanser. En Röd ceremonimästare, minsann. Hon var själv ceremonimästare i Indigo.

"Ett rövarband försökte ta sig över muren" fortsatte han. "Vi tog dem, men en av våra egna fick stryk. Där fick han lära sig." Det sista muttrade han mest för sig själv och såg närmast uttråkad ut. "...om han överlever" tillade han lakoniskt. Hon vred sig inför denna brist på respekt för liv. Kände han inget medlidande, eller ens medkänsla för sin Röda kollega?

"Du verkar... förhärdat." Hon hejdade sig. Insåg att hon inte visste någonting om honom längre. Hon måste vara försiktig. "Var har du varit i alla år?"

"Mest på utsidan."

"Från vad jag förstår kan det vara skrämmande." Hon försökte fiska. Hon hade faktiskt aldrig varit på utsidan. Att finna upplysningar om andra initierade var som en sorts dans, men att komma åt information från djupgraderade själar var som att manövrera i mörker. Vanligtvis gillade hon taktiken och munfäktandet, men den här gången sade hennes mage till henne att hålla fokus och skydda sig.

"Rädsla är en kontraproduktiv känsla" konstaterade han torrt. "Utsidan är annorlunda. Man ska inte vara rädd för saker bara för att de är annorlunda." Han gjorde en grimas som antagligen var menad som ett leende, men aldrig nådde hans ögon. Han tittade sig omkring och började säga "Jag..." men övergick till att teckna *bunger* och *du-jag-äta*. "Jag är svulten. Har varit ute hela dagen. Vi kunde... byta tankar någon annanstans."

"Det låter bra. Du lockade mig bort från kvällsmaten, vet du." Hon hejdade ett nervöst fnitter medan han plötsligt reste sig och gick mot dörren.

"Tio minuter. Tornporten" sa han till henne över axeln. Inte en fråga. Ett uttalande. *En order*. Hon skulle just säga 'tjugo', men han var redan borta.

5 FÖR GAMLA TIDERS SKULL

Även om Cass gjorde sitt bästa för att avsluta sitt uppdrag och vara nere vid tornporten på tio minuter väntade Garam redan på henne.

"Tinas" föreslog han i en ton som inte inbjöd till diskussion. Kvarnbackens Tina drev matstället de hade frekventerat som ungdomar och Indigolärningar. Det hade kallats Annas på den tiden, men i övrigt hade inte mycket förändrats mer än menyn. Cass var alltid angelägen att besöka deras bod på festivalerna, men hon hade inte varit tillbaka i den lilla källaren under Kvarnbackens stadshus sedan ungdomen. Hon hade inte mod nog att invända mot hans beslut.

De vandrade tysta ett tag, påminna om gamla minnen eller rädda för dem visste hon inte. Garam höll sig på sin kant, undvek ögonkontakt och var svår att avläsa. Hans målmedvetna kliv en smula för långa för henne att hålla jämna steg.

Hon mindes inte att han varit så svår att nå förr. Ändå började hennes kropp reagera på minnena av honom, trots åren som gått och sorgen efter hans hastiga försvinnande för så länge sedan. Cass var nyfiken och tog slutligen mod till sig att fråga vad som hänt.

Han såg fundersam ut och tog en god stund på sig innan han svarade. "Ändrade mig. Gick till Indigo-indigo. Värvades till Röd-indigo. Passade bra. Har mest varit därute." Orden kom i staccato, som om det gjorde ont att säga dem. "Fast jag känner mig mer och mer sliten. Ett tillbakalutat liv i tornet verkar bättre för varje dag" sa han med antydning till ett leende.

Han hade tinat en aning. Hade det varit en sådan chock att se henne? Hon kände att det var något annat på gång men tänkte låta honom ta sin tid. De var ännu främlingar för varandra. Igen.

"Hur har det gått för dig" frågade han och styrde undan från hennes uppmärksamhet.

Hon sneglade försiktigt mot honom. Han lät sig inte luras att komma närmare av hennes korta leenden och hon kände sig alltmer osäker av hans bryska uppträdande. Fjädrarna vilade fortfarande på hans axel, rörde sig i takt med stegen. Hon undrade om han inte hade överdrivit. Barn som lekte satte ibland fjädrar i håret, men hans kyliga anletsdrag, uppmärksamma blick och kraftfulla hållning var på inget sätt barnsliga. Märkligt.

"Jag gick faktiskt tillbaka till Grön när Meli var liten." Hon knackade på sina markeringar och han lutade sig närmare för att ta in hennes erfarenheter.

"Hm. Breddat dig. Allt utom Indigo-gul. Och invald i Lila. Du har utmärkt dig."

"Det skulle vara kul att bli fullspektrumindigo" erkände hon, "men egentligen har jag inte någon sådan önskan. Gul intresserar mig inte."

"Grön-blå?" avbröt han henne.

"För att ha närmare hem. Jag kunde ha valt Grön-indigo, men jag har alltid gillat festivalerna. Och man kan ordna med dem hemifrån till stora delar."

Han sneglade mot henne och stal en blick till mot hennes mönster och rörde läpparna i tystnad, *Grön-blå-brandgul-lila*. De små cirkelarna och linjerna ovanför hennes ögon berättade om vad, men inte när eller varför.

"Baden, ja" muttrade han. "Jag uppehöll mig tyvärr på annan ort."

Så han mindes alltså. Hon hade börjat tro att han glömt deras passionerade historia. Hon hade det då inte. Hade hållit ständig utkik efter honom i tempelbaden efteråt, tills månader blev år och hon till slut tappat hoppet.

Han tecknade åt henne att fortsätta berätta.

"Efter Melindras avskiljning återgick jag till den ceremoniella delen av livsskapandet. Jag valde ju att bli mor för att få erfarenhet, för att kunna arbeta med andra blivande mödrar. Jag skulle ha känt mig som en bedragare annars."

Han nickade respektfullt, men pressade på. "Indigo-röd?"

Hon försökte lägga band på sig för att inte avslöja för mycket. Han var ju ändå Röd-indigo, en försvarare och krigare, väl förtrogen med övervakning, spioneri och att hitta information. "Min mor led av hjärtesorg och jag var förkrossad" svarade hon. "Hon fick vård hos de Indigo-röda i templet och jag ville lära mig mer om det när jag såg hur de arbetade."

"Indigo-indigo" gick han vidare med neutral röst.

Hon bestämde sig för att han blivit förskräckligt tråkig. "Ja. Jag måste precis ha missat dig där" konstaterade hon med mer skärpa i rösten. Hon insåg att hon babblade på, men han bekräftade henne nästan inte alls. Det fick henne ur balans. Höll han på att utreda hennes svagheter och fel? *Är det här ett samtal eller ett förhör?* Hans systematiska genomgång av hennes vägval i livet — färg efter färg, underfärg efter underfärg — fick henne att luta åt det senare. Att han valts för räddningstjänst var högst osannolikt med tanke på hans ålder och graderingar, men uppgiften passade om det här var ett sätt att komma henne nära för utfrågning. Hon vred på huvudet och försökte i all hast granska hans egna markeringar för att se om hon missat någon ledtråd till det som nu hände. Hon hittade inget som föreföll uppenbart. Deras möte kanske verkligen var ett sammanträffande.

"Och sedan" drev han på henne.

"Jag blev inbjuden att tjäna med Indigo-blå, sen föll det sig naturligt att välja Indigo-grön som handledare. Efter några år i akademien blev jag ceremonimästare och hamnade i inigeringskommittén. Med alla Indigo underfärger utom gul blev jag utsedd till Indigo-lila vilket snart ledde till Lila-indigo. Sen tog det två år till att bli invald i Lila rådet."

"Vad gör du om du blir ovald i Lila? Vill du tillbaka till Indigo?"

Misstanken att hon var målet för en utredning hade ökat för varje fråga och övergick nu i säkerhet. Insikten att hennes roll som vägvisare kunde vara i fara fick henne att skärpa sig ytterligare. Hon måste visa att hon var klok. Om hennes kolleger i Lila-indigo hade skickat honom för att granska henne stod hela hennes framtid på spel.

Lila rådets roll var att utveckla och implementera de långsiktiga visionerna sju generationer framåt. Det var inte en ledarroll som sådan. Hjärtlandets organisation byggde inte på makt-över som på utsidan. Den byggde istället på att individer skulle ha makt-att och makt-med i samarbete med andra. Samhället var grundat på tanken om de sju färgerna i regnbågen, tillika de sju färgerna i kroppens kraftfält, där den gröna färgen motsvarade hjärtat. Hela samhällets ryggrad var de cirka åttahundra Husen i Grön. Färgerna genomsyrade allt och var även grunden för varje medborgares sju rättigheter och motsvarande skyldigheter.

Visshet skattades högre än något annat, inte frihet som hos utsidingarna. Hjärtlänningarna ansåg att frihet endast kan nås genom sanning, men att sanning och frihet utan klokskap är ett farligt ting. Lila rådet samlade Hjärtlandets visaste, rikets vägvisare in i framtiden, men det fanns inga garantier även om man kommit så långt. En rådsmedlem

kunde bli ovald när som helst om den ansågs missbruka sitt förtroende eller om någon annan ansågs visare. Ingen hade en chans att börja bygga en maktposition. Den som gjorde så skulle bli avsatt direkt.

Hon hade börjat misstänka att hennes tystnad skulle tyda på att hon hade något att dölja, men blev räddad i sista stund. De hade kommit fram till restaurangen och han tog ett steg åt sidan för att ordlöst släppa förbi henne. Som en fånge som visas in i en cell. *Skitstövel*, tänkte hon.

Tina själv välkomnade dem vid dörren. Hon strålade av glädje att äntligen se Cass som gäst i sin restaurang. "Vad höll dig borta så länge?" kvittrade hon. "Var du tvungen att få en Röd att släpa dig hit?" Hennes skratt bubblade och hon daskade till Garam på armen som en förstärkt blinkning. Gesten verkade illa vald med tanke på hans stela sätt men han verkade inte bry sig. "Jag har ordnat en perfekt hörna för er att minnas i tillsammans" berättade Tina medan hon visade dem till ett bord. "Jag hoppas att du hittar tillbaka hit oftare nu" sa hon lite tystare till Cass och lade en välmenande hand på hennes arm.

En stund senare, med ett glas vin i sin hand, kunde Cass inte låta bli att återvända till samtalet. För att inte ge honom möjlighet att fortsätta det som verkade vara någon sorts utfrågning, kontrade hon med ett eget anfall. "Hur i allsin dar lyckas en gammal djupgraderad själ som du hamna i rollen som rännare?"

Han tog upp sitt eget glas, höll det framför ansiktet, vred på det, virvlade vinet, tittade sedan genom det på henne. Tystnaden drogs ut som om han försökte undvika frågan. Hon mindes hur han brukade reta henne på det här sättet och kände hur hon emotionellt började dra sig tillbaka. Han lät henne inte komma tillräckligt nära för dem att mötas.

Han såg att hon började förlora tålmodet med honom. "Rännaren som hade vakten var den unge som blev manglad. Jag var det sista oskadda vittnet, så uppdraget föll på mig" svarade han lågt.

Hon tittade på honom, inte helt övertygad, så han fortsatte.

"Och jag hade ärende i stan ändå."

Hon grunnade på det. Om han hade ärende här, varför bjuda ut henne? Det verkade som han hörde hennes tanke.

"Jag tog chansen att känna mig ung igen" fortsatte han, fast hon tyckte det lät som om han gick allt mer vilse bland lögner. "Hjärtlandets vägar är välhållna. Att rida i full fart här är ofarligt. Jag kan inte göra det särskilt ofta längre" tillade han som en eftertanke. Han gav henne ett leende. Uppriktigt den här gången.

Det lät mer som honom, konstaterade Cass. Han hade också börjat använda fler ord. En gång för länge sedan hade han varit en mycket god och nära vän. Hon borde inte misstro honom, bestämde sig för att fria hellre än fälla. "Du lyckades nästan övertyga mig om att du är på uppdrag att utreda mig" sa hon och testade marken, spanade på honom ur ena ögonvrån för att se hans reaktion.

Han skrattade till. Skrattet fick fjädrarna att vibrera och hon såg på dem igen. Så malplacerade. Men hon kanske var alltför försiktig, läste in för mycket i hans distanserade beteende. Hon längtade efter att vara närmare, men var också rädd för kraften i sina återuppväckta känslor. Hon försökte se honom med nya ögon. Även om fjädrarna var fåfänga bestämde hon sig för att de passade honom. *Jag skulle till och med kunna börja gilla dem*, tänkte hon.

Han begrundade henne igen. "Så du har blivit ceremonimästare för Indigo-brandgul. Hedersamt. Det är en ära att vara i ditt sällskap." Han gjorde en liten sittande bugning som förde honom närmare henne. "Det är imponerande att du klättrat så högt i rang." Både hans röst och ögon var vänligare nu.

Hans uppriktighet värmdes hennes hjärta, och hon tecknade åt honom att han var välkommen att komma närmare. Hon var glad att han värderade hennes position seriöst, men hans användning av ordet *höj* gjorde henne varse.

"Kära Garam. Har du varit utsides så länge att du glömt att inget är nedan eller ovan i Hjärtlandet?" Hjärtlandets struktur var holarkisk, inte hierarkisk som på utsidan. "Jo" fortsatte hon, "även om jag tog mig till Lila, så har jag behållit uppdrag i Indigo. De ville inte låta mig sluta konfirmera de unga, men jag tar bara emot unglingar som har mod nog att själva be mig, utan mellanhand. Det är roligare och den tråkiga uppgiften att polera stackare med svagare hjärtan passar yngre ceremonimästare bättre än mig."

Han tittade allvarsamt på henne. "Uppdraget är viktigt. Förminska inte din del i det. Barn på utsidan får inte lära sig lekiska och de blir kärlekande analfabeter som vuxna."

"På tal om utsidan" fortsatte hon. "Någon chans att du träffat Bastian på länge?"

"Ja, en hel del emellanåt. Han har klarat sig riktigt bra, även med utsides mått."

Bastian, deras gamle gode Brandgul-indigo vän, den som fadrat Meli. Cass såg en glimt av sorg i Garams ögon. Medan han pratade sträckte han på sig och lutade sig bakåt, bort från henne igen.

"Han var väldigt intresserad av marknaderna" drog hon sig till minnes. "Såg honom inte så mycket efteråt, upptagen i stan som jag var. Hittade en flicka hörde jag, gifte sig därute. Det passar honom."

"Oh, ja. In i ett större handelshus i Mare. Han kommer sällan hit utom för att övervaka klanens handel vid tullarna." Garam lade ena armen på stolsryggen bredvid sig och såg sig om som om han började tappa intresset för konversationen. Sedan lutade han sig närmare igen, såg på henne som om han sökte något. Hans bedjande ögon blev snart för mycket för Cass.

"Du vill veta något, eller hur?" sa hon.

"Jo. Nä. Strunt samma."

"Vad håller dig tillbaka?"

"Risken att sanningen kommer att göra ont."

"Fråga mig. Jag kanske vet om den gör det."

Tystnad, och sedan en djup suck. "Kanske. Någon gång. Inte nu."

Serveringen avbröt diskussionen och de smakade på rätterna under tystnad innan de med stapplande steg försökte hitta tillbaka till den tappade tråden. Men ingen av dem vågade nudda vid något olämpligt. Gamla minnen av gamla vänner höll dem kvar så länge maten räckte, men Cass fick känslan av att hon inte var nog åt honom.

Hennes kropp värkte av längtan, men hon var inte säker på att hennes hjärta skulle klara av smärtan av den saknad han påminde henne om. Hon övervägde att fråga honom om de inte kunde ses i baden, men beslöt att universum skulle ordna det så om det var deras öde.

De sa adjö utan löften om att ses igen.

6 GARAMIELS VÅNDA

Garam var skakad. Den sista person han räknat med att träffa var Cassindra. Inte för att han inte ville. Gudars! Att träffa henne igen fick hans hjärta att sjunga och kropp att värka, trots att han hade lyckats hålla sig undan i alla år.

Till en början hade han inte velat störa hennes glädje över moderskapet och barnet. Att Bastian blivit utsedd att fadra det framför honom själv hade varit ett hårt slag, men trots att Garam inte velat acceptera det då, så hade han börjat se det från hennes sida. Han skulle ha varit ett dåligt val.

Han hade följt henne på avstånd. Indigo-indigo hade varit hans lösning i hopp om att kunna komma henne nära senare. Han skulle arbeta sig igenom molnet han hade omkring sig och bli den man hon var värd. Men kunskapen han fann om sig själv drev honom in på en mer destruktiv väg som skulle leda honom bort från det hoppet.

Hans barndom hade delats mellan Hjärtlandet och Mare, den stora staden nere vid kusten, varifrån hans egen far kom. Han mindes långa perioder av lycka på insidan i sin moders Hus vid Färjeläget, och korta besök hos sin fars familj i Mare. Undersökningarna visade att besöken i Mare inte hade varit så korta. Han hade helt enkelt förträngt sina minnen av dem. Hans djupa sonderingar in i sitt eget psyke fann minnen av att bli använd, nyttjad, utnyttjad.

Väl medveten om att hjärnan kan skapa dessa monster på egen hand gick han vidare för att hitta bättre information. Genom några vänner i Röd-indigo fick han tillgång till en del, men efter att ha nått Indigos sjunde grad vid tjuugoåttå års ålder — utan att finna det han sökte — började han överväga möjligheten att ansluta sig till Röd. Det skulle ge bättre tillgång till fakta om utsidan och en lättare passage till Mare.

Det slutgiltiga beslutet hade kommit när Cassindra blev accepterad som Indigo-indigo. För att hålla sig ur vägen hade han packat sina saker och gått.

Ett år senare konfirmerades han som Röd-indigo, inom en specialisering eufemistiskt kallad 'informationsinsamling'. Hans djupa kunskaper i det mänskliga psyket, dess mörka djup och möjliga fallgropar, gjorde honom till en idealisk utredare av utsidan. Nu kunde han påbörja sin jakt på allvar.

Vad han fann om sin barndom bekräftade hans värsta mardrömmar. Det fick honom att känna sig smutsig och smittad. Han var väl medveten om att hans Indigoutbildning skulle hjälpa honom att bli hel — hade han valt det — men av rent och skärt raseri valde han att inte förlåta sina förövare, utan att systematiskt förfölja dem istället.

De Röda omgivningarna gjorde beslutet lätt. Hans nya väg hade mycket att vinna på hans förmågor och de stödde hans vrede och beslutsamhet att ta hämnd. Han valde Röd-röd och ett liv som skulle ta honom ännu längre

bort från möjlig räddning. Medan Cassindra spelade en central roll i att skapa nytt liv, valde han en stig där han istället rensade i det mänskliga genomet och avslutade dem. På ett bakvänt sätt gjorde det att han kände sig mer accepterad och välkommen i Röd än hos sina gamla kolleger i Indigo. Röd gladdes åt hans besatthet, medan Indigo bara ville förändra honom.

Hans kärlek för Cassindra hade dock aldrig minskat. Gradvis accepterade han att han aldrig skulle nå sitt mål när det gällde henne, men bestämde sig ändå för att placera sig vid Nordvästra tullen för att komma så nära som möjligt, utan att störa hennes cirklar. Deras respektive uppdrag var i hans sinne splittrade av en avgrund. Hon behövde vara djupt centrerad i det högre, expansiva emotionella registret för sin roll i mänskligt skapande. Hans plats i livet fanns bland de lägsta vibrationerna. Så mycket mer än hennes personliga jämvikt skulle gå förlorad om han blandade sig i hennes liv.

Under långa pass som utkik på muren hade hans blickar ofta dragits till Indragården. Fylld av saknad hade han kunnat sitta i timmar och studera de vänliga ljusen och rörelserna där borta. Utan hennes vetskap hade han genomfört en ritual för att binda sig till hennes hjärta och gjort det till en av sina uppgifter att skydda och försvara henne och hennes Hus. När han tagit detta beslut accepterade han också ödet att aldrig någonsin kunna komma henne nära igen. Bara tanken på att försöka fick honom att känna sig smutsig, eftersom hans uppdrag i Röd inte lyckades lindra såren från hans barndom. Tvärtom. Hans agerande höll dem vidöppna och blödande, som en källa till kraft att göra det han kände han måste för att försvara Hjärtlandet och sig själv. Åtminstone i detta hade han varit framgångsrik.

Beslutet att förneka sig själv kontakt med henne hade från början skapat intensiva känslor av sorg och förlust, men de hade gradvis givit plats för de smärre plågorna av vemod och grämselse. Dessa hade efterhand förminskats till en punkt där han till slut insåg att hans val i livet hade lett honom att bli något helt annat än det han siktat på. Vid det laget hade han också förstått att bevakningen av henne inte var något annat än förföljelse och brott mot hennes privatlivs helgd. Det fick honom att nyktra till och nå ett tillstånd utan ånger, men också utan hopp.

Hans bevarade vrede och ilska mot sina gamla plågoandar falnade däremot aldrig. Det var sådant att det blev användbart för att utrota hot mot Hjärtlandet. Han utförde ytterst sällan regelrätta avrättningar. Hjälpte snarare till att utforma situationer på sådana sätt att de ledde till olyckor med dödlig utgång. Allt i namn av att skydda Hjärtlandet. Han var inte stolt över sig själv. Långt därifrån. På sistone hade det rent av börjat besvära honom. Hans kommentar om längtan efter ett ombonat liv i tornet var inte någon sorts nedsättande kritik mot hennes stillsamma liv. Tvärtom.

Incidenten vid muren hade varit en inigration, en konfirmation av en Röd lärling. Men det var ingen vanlig inigration. Unglingen var respektlös mot sina kolleger och fler än en gång hade han förorsakat andra skada. Den unge mannen var bevisligen en fara för både sig själv och sin omgivning och det var Garams bedömning att han inte borde ha fått fler chanser, särskilt inte av det här slaget. Förhoppningen hos Nordvästras Röda akademi hade däremot varit att han skulle kunna användas som krigare, även om hans beteende hade visat sig vara en risk.

Pojken borde ha erbjudits att försvinna utsides eller föras till Gropen, men han hade fått en chans till. Garam hade utsetts till ceremonimästare, men han hade inte varit glad åt det. Som sjundegradsindigo hade han förmågan att Se. Han hade Sökt de framtider där denne avvikare skulle överleva sitt test. Alla slutade dåligt för Hjärtlandet. Det fanns bara en vis sak att göra. Och det hade fallit på Garam att göra det.

Lila-röd vägvisare Sha-an hade varit instrumentell i förberedelserna. Hennes son Bastian i Mare hade givit slödder från kuststaden den felaktiga upplysningen att det skulle finnas något att hämta i Hjärtlandet där och då. Bastian och hans medsvurna ville på ett enkelt sätt bli av med rövorna från staden, vilket i sig var bevis på att de var umbärliga. Som ceremonimästare hade Garam smidit planerna.

På givet tecken hade den lilla styrkan avgått från lägret på en inspektionsrunda till en del av muren som delvis var nedriven och skulle repareras. Med sig hade han haft en pålitlig väktare och lärlingen som rännare. Dennes uppgift hade varit att observera och rapportera, men Garam hade varit noga med att hålla sig och sin kollega på den bortre sidan från anfallet, så att pojken hamnade mellan dem och de väntade motståndarna.

Allt hade gått enligt beräkningarna, med ett undantag — lärlingen hade överlevt. Läkarna, själva Röd-röda ceremonimästare, hade varit med i konspirationen och hade godtagit den uttryckliga ordern att bara låtsas utföra sina uppgifter. Men något hade hänt. Någon hade lagt sig i och föst unglings viljestyrka att överleva tillräckligt långt för att rädda honom. Garam kunde känna spåren i hans kropp. Trots den hjälpen var lärlingen i så dåligt skick att han skulle vara nere för räkning under lång tid.

Under dagens förberedelser hade Garam bevakat Cassindra. Han hade till och med ridit iväg ned till gården för att själv försäkra sig om var hon befann sig. Han hade därtill förmått några Röda att påpassligt träna övervakning i

den näraliggande skogen, skulle hon ge sig av på en av sina skogsvandringar under uppdraget, skulle uppdraget gå åt skogen och rövarna hitta in i Brandgul sektor. Han hade inte ens tänkt på att hon hade tillgång till transportsystemet. Han hade blivit slarvig. När Garam öppnade dörren hos jourhavande vägvisare, hade han varit övertygad om att få se Sha-an. Att träffa Cass istället hade kommit som en chock.

Efter att nu ha sett henne på så nära håll måste han medge att åren gått varligt fram med henne. Hon hade börjat gråna i kanterna, men det gjorde bara att hon såg än kraftfullare ut. Gudars så han ville ha henne nu när han känt henne bredvid sig igen. Men för hennes skull måste han hålla sig borta.

Han hade aldrig kunnat förlåta sig själv för att han aldrig kunnat förlåta dem som plågat honom, den enda vägen framåt enligt traditionen i Indigo. Nu fann han att han skulle få det svårt att förlåta sig själv för den möjliga sorg han kunde ha bringat henne med påminnelsen om sin egen existens.

Han var alltför omskakad just nu för att ta några långsiktiga beslut. En god natts sömn i det näraliggande och nybyggda Drakhuset, bara några kvarter bort, och en uppfriskande tête-a-tête med Sha-an i morgon bitti skulle förhoppningsvis göra saken enklare.

Slut på provkapitlen. Hela boken finns att köpa. Se mer på vår hemsida bonnarlunda.se. Välkommen!